

SZERESS és NEVESS!

Patricia Kay
A nap hőse

Karen Rose Smith
Életet életért

Muriel Jensen
Aranykulcs

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Patricia A. Kay, 2004 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019*

A Bianca 204. eredeti címe: Man of the Hour (Silhouette, Special Edition)

• Magyarra fordította: Gärtner Zita

© *Harlequin Books S.A., 2004 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019*

A Bianca 205. eredeti címe: Take A Chance On Me (Silhouette, Special Edition)

• Magyarra fordította: Gondáné K. Éva

© *Muriel Jensen, 1998 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019*

A Romana különszám 2000/1. eredeti címe: Knock Three Times (Harlequin, Valentine Anthology)

• Magyarra fordította: Marton Péter

Második, átdolgozott kiadás

Nyomtatásban megjelent: a SZERESS ÉS NEVESS! 58. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-631-2

• *Kép: Shutterstock*

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.*

• *Felelős kiadó: dr. Bayer József*

• *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*

• *Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Patricia Kay
A nap hőse

1. FEJEZET

– Anyu! Szomjas vagyok!

– Én is. Menjünk már haza!

– Sajnálom, kicsikéim, tudom, hogy fáradtak vagytok, de meg kell vennem még egy ajándékot. Csak öt perc az egész. Utána elmegyünk a büfébe.

– És ehetünk sült krumplit is? – csillant fel Michael szeme.

– Nem bánom, kivételesen igen – adta fel az elveit Glynnis a helyzet súlyosságára való tekintettel.

– Megígéred?

– Megígérem.

Michael hétéves korát meghazudtoló komolysággal nézett a hűgára.

– Hallod, Livvy, csak öt perc. Anyu megígérte.

– Öt pejc? – nyújtotta ki négy ujját Olivia nagy komolyan.

Glynnis elnevette magát, és kiegyenesítette a kicsi hüvelykujját is.

– Öt, csillagom. Egy, kettő, három, négy, öt.

– Öt – visszhangozta Olivia, és elmosolyodott.

Glynnis nagyon remélte, hogy elég lesz neki ez az idő. Csak az imént vette észre az egyik butik kirakatában a leértékelt kasmírpulóvereket. Egy zöld kardigán eszményi ajándék lenne a sógornőjének, Sabrinának, és ha nem veszi meg most, biztosan kifosztják az üzletet. A küszöbön majdnem visszariadt a boltban hemzsegő tömeg láttán, de aztán – a gyerekeket maga után vonszolva – mégiscsak megrohmozta a kötöttárurészleget. Éppen elhatározta, hogy a különböző zöld árnyalatok közül a mohaszínű felel meg legjobban a célnak, amikor egy vidám hang harsant föl a háta mögött.

– Nicsak, Glynnis! Te is itt tapostatod a lábadat?

A skót akcentus Isabel McNabbhez tartozott, aki irodalmat tanított ugyanabban a középiskolában, ahol Glynnis rajzot és művészettörténetet.

– Szia, Isabel! Jól látod, küzdök a megvadult tömeggel.

– Kész bolondokháza. De kénytelen voltam eljönni, mert még nem vettem semmit a mamámnak...

– Anyuuú! Menjünk máááj!

– Sajnálom, Isabel, de most nem érek rá beszélgetni – borzolta össze Glynnis játékosan a kislánya haját. – Sürgősen szereznem kell egy kardigánt, aztán el kell tűnnöm innét, mielőtt a gyerekeim végképp bedobják a törülközőt.

– Lám, lám! – bólogatott kaján képpel a kolléganője. – Ilyenkor valóságos áldás lehet két apróság.

Isabel fanyar humora és egyedi világnézete, mint mindig, most is megnevettette Glynnist.

– Boldog karácsonyt! – intett búcsút neki, majd a karjába kapta Olivíát, és fél kézzel keresgélgni kezdett a kardigánok között. Már éppen rá is akadt a megfelelőre, amikor a szomszédos, bőrdzsekikkel teleaggatott állvány irtózatos robajjal feldőlt. Elég volt egyetlen pillantást vetnie a zaj irányába, hogy észrevegye a romok alól kikandikáló, eltéveszthetetlen tornacipőt.

– Michael! – Gyorsan letette a kislányt, és odaugrott az eladó mellé, hogy segítsen neki felállítani az állványt, amely alól a döbbent arcú, felhorzsolódott homlokú Michael bukkant elő. – Jól vagy, szívem?

– Aha.

– Elnézést – fordult szabadkozva az eladóhoz, miközben magához ölelte a kis bajkeverőt.

– Semmi baj, előfordul az ilyesmi, főleg ilyen kislegényekkel.

Glynnis hálásan elmosolyodott, s abbéli örömeiben, hogy komolyabb baj nélkül megúszták a balesetet, lemondott még a zöld kardigánról is.

– Jól van, kicsim, hazamegyünk – simogatta meg a fia üstökét. – Gyere, Livvy! – fordult meg, de azonnal el is borult az arca, mert a kislánynak csak hűlt helyét találta. Pedig pontosan emlékezett

rá, hova tette le, amikor a feldőlt állványhoz futott. – Livvykém! Merre vagy? – Tekintete sebesen pásztázta a boltot, de sehol nem látta sem a göndör, vörös fejecskét, sem az élénksárga kabátot. – Gyere elő, kislányom! – emelte fel a hangját immár aggodalmasan. – Ez tényleg nem játék.

– Mi a baj? – tudakolta az előbbi eladó.

– Nem találok a lányomat. Pedig ide tettem le az előbb, amikor Michael feldöntötte az állványt, és most... – A hangja elcsuklott. – Egyszerűen eltűnt!

Erősen szorította Michael kezét, és vad kutatásba kezdett. Végigszáguldott az üzleten, bekukkantott minden polc, minden állvány alá. Livvy biztosan elbújt valahova, gondolta. A gyerekek imádják az ilyen tréfákat. Ámbár amilyen álmos volt, az is lehet, hogy összegömbölyödött valamelyik sarokban, és elszenderedett.

– Csillapodjék, asszonyom! Mondja el inkább, hogy néz ki a lánya!

– Ó... hároméves, pontosabban három és fél. Vörös a haja, mint az enyém, a szeme barna... Sárga kapucnis dzsekit visel, sötétkék kordnadrágot és fehér cipőt... Azt hiszem, csak elbújt valahol – igyekezett biztatgatni leginkább önmagát.

– Azonnal szólok a biztonságiaknak – határozott az eladónő. A többiek pedig, alkalmazottak és vevők, egy emberként keresésbe fogtak. Átkutatták a bolt minden zegét-zugát, de Livvyt sehol sem találták.

Glynnis, maga után vonszolva a fiát, kétségbeesetten kirohant az üzlet elé. De akárhogy meresztgette a szemét, hírért-hamvát sem látta Olivianak. Elszorult torokkal harapott az ajkába, mert soha életében nem érezte még ilyen tehetetlennek magát.

– Anyu! Hol van Livvy? – szólalt meg félelemtől remegő hangon Michael.

– Ne aggódj, édes, meg fogjuk találni. Talán csak elment a büféhez – igyekezett lelket önteni a kisfiúba, bár ő maga sem igen hitt ebben a lehetőségben.

Ekkor ért oda a két biztonsági őr, egy középkorú férfi és egy nagydarab, fiatal nő. Miután meghallgatták, mi történt – inkább a barátságos eladó, mint Glynnis előadásában, mert ő már beszélni is alig tudott a kétségbeeséstől –, egyikük mondott néhány szót az adóvevőjébe, mire pillanatokon belül elhallgatott a bevásárlóközpont szinte észrevétlenül betöltő háttérzene, és közhírré tették Olivia eltűnését.

– Ne aggódjék, asszonyom, már lezártuk az összes kijáratot. Ha el is csámborgott a kislánya, nem juthat ki az épületből.

Időközben visszatekerceszték a bolt biztonsági kamerájának felvételét rögzítő videószalagot is, és a két őr meg a barátságos eladónő bekísérte Glynniséket az üzletvezető irodájába.

– Ó, egek, ott van! Igen, az ott Olivia! – sikoltott fel az asszony, és keserves könnyekre fakadt. A kimerevített képen ugyanis világosan látszott, hogy Livvy nem „elcsámborgott”, hanem egy fiatal nő vitte ki a karjában a síró kislányt a boltból. – Elrabolták!

A biztonsági őr felkapta a telefont.

– Hívom a rendőrséget – közölte, majd a társához fordult. – Szólj a többieknek! Mondd meg nekik, hogy egy fiatal, szőke, tüskés frizurájú nőt keressenek, aki rövid dzsekit visel, és egy kislány van vele. Add meg a kicsi személyleírását is! Ne próbálják útját állni, csak kövessék! És amint meglátja valaki, azonnal értesítsenek! – Aztán Glynnisre siklott a tekintete, és önkéntelenül megismételte, amit az előbb ő mondott a fiának: – Ne aggódjék, asszonyom, meg fogjuk találni.

Dan O'Neill munkaideje csak három órakor kezdődött, de iszonyúan unatkozott odahaza, ezért már jóval hamarabb bement a kapitányságra. Noha az ember azt hinné, hogy karácsonykor még a csirkefogók is pihennek, az ünnep közeledtével éppen hogy megszorodtak a bűnesetek. Még egy olyan kisvárosban is, mint Ivy, a maga alig harmincötezer lakosával. Persze gyilkosságok, kábítószerügyek és fegyveres rablások helyett itt inkább házi perpatvarok, duhajkodás meg egypár ittas járművezető adott munkát a rendőrségnek.

Nem túl izgalmas kínálat, gondolta Dan epésen.

No de nem is az izgalom kedvéért költözött ide. A chicagói rendőrségnél eltöltött évek alatt bőségesen kijutott neki a sűrűjéből. A nagyvárosi emlékeket pedig a jól ismert bánat és büntudat

kísérte, és ő éppen ezektől akart megszabadulni.

– Új év, új élet – dörmögte halkán a bajusza alatt.

– Mondtál valamit? – pillantott rá kíváncsian Romeo Navarro, aki mindig igyekezett a nevéhez méltóan viselkedni.

– Nem, nem, csak magamban beszélek.

– Vigyázz, vénemberes szokás...

Navarro nem folytathatta az eszme-futtatást, mert megcsörrent a telefon, és mindkettejük figyelmére Elena, a diszpécser felé fordult, aki elszörnyedt arccal hallgatta a bejelentést.

– Azonnal ott lesz valaki – mondta, majd letette a telefont, és megkocogtatta az üveget a főnök irodájának az ajtaján. – Crandall parancsnok!

Gabe Crandall, egy alacsony, kopasz, pocakos emberke, aki már erősen számolta a nyugdíjáig hátralevő hónapokat, felnézett.

– Eltűnt egy kisgyerek a bevásárlóközpontból.

Dan és Romeo hamarabb talpon voltak, mintsem a főnökük kinyithatta volna a száját. Mire a parancsnok az iroda küszöbére lépett, már a kabátjukat is felvették.

– O’Neill, maga vezeti az akciót. Ha erősítésre van szükségük, szóljanak Elenának!

Pár perccel később a Romeo vezette szolgálati autó elindult a város nyugati szélén álló bevásárlóközpont felé, és Dan gondolatban még egyszer átvette a rendelkezésükre álló kevéske adatot. Az áldozat egy hároméves kislány, akit felnyalábolt és magával vitt egy idegen nő. Még jó, hogy a jelenetet rögzítette egy biztonsági kamera. Talán a szerencse hűséges marad hozzájuk, és a gyerek az ő közbelépésük nélkül is megkerül. Igyekezett belekapaszkodni ebbe a szalmaszálba, mert a másik lehetőségre nem szívesen gondolt.

A bevásárlóközpont bejárata előtt az igazgató várt rájuk, majd bevezette őket a zsúfolt épületbe. Az izgalom láthatatlan hullámai érezhetően a Corrine butikja nevezetű boltból indultak ki. A tömeg csak vonakodva vált szét előttük, s tette szabaddá az utat az üzlet hátulsó részében elhelyezkedő iroda felé.

Dan egyből gyanította, hogy a sarokban ülő, rémült tekintetű, csinos, vörösesszőke hajú fiatalasszony az eltűnt gyermek anyja, aki kétségbeesetten szorít magához egy fiúcskát, nyilván a másik gyerekét. Először azonban mégis a biztonsági személyzettel beszélt, és megnézte a felvételt.

– Láttá valaki a boltban ezt a nőt? – kérdezte. – Elég feltűnő jelenség lehetett a tüskés frizurájával.

– Igen – jelentkezett az egyik eladó. – Bár csak egy pillanatra. A bejárat melletti pultnál nézette a türkiz ékszereket. Már éppen meg akartam kérdezni tőle, hogy tehetek-e érte valamit, de akkor valaki elhívott onnan.

– Volt rajta valami szokatlan?

– Sajnálom, nem vettem észre semmi különösét. Fiatal volt, húsz év körüli, fekete dzsekit viselt. Bőrdzsekit. Meg kék farmernadrágot, azt hiszem.

– No lám! – mosolyodott el Dan. – A legtöbb ember nem is tudja, mennyi mindent képes megfigyelni. – Aztán a Harold Fury feliratú névtáblát viselő biztonsági őrhöz fordult. – Lezárták az épületet?

– Igen.

– Az üzleteket is?

– Természetesen.

– Hányan vannak szolgálatban?

– Négyen. Velem együtt.

– És hány bolt van összesen?

– Harmincöt.

– Az áruházakkal együtt?

– Igen.

Itt bizony minden fellelhető emberre szükség lesz, hogy rendesen átfésülhessék a terepet, gondolta Dan. Amíg Romeo és Fury erősítést hívtak, ő az édesanyához fordult.

– Minden tőlünk telhetőt megteszünk, Mrs. March.

Az asszony nagyot nyelt.

- Köszönöm.
- Van magánál esetleg egy fénykép a lányáról?
- Hogyne.

Glynnis belenyúlt a táskájába, és néhány pillanat múlva remegő kézzel átnyújtott egy képet.

Dan nagyon jól tudta, hogy a nyomozás során nincs helyük érzelmeknek. Éppen elég volt látnia az anya leplezetlen rettegését és néma, könyörgő pillantását. De a bájos kisgyerek látványa igencsak próbára tette szakmai tárgyilagosságát. Igazi bájos tündérke volt, gödröcskés, mosolygós arccal, huncut barna szemmel és ugyanolyan vörhenyes, göndör hajjal, mint a mamájáé.

Bárhogy küzdött is ellene, rögtön egy másik kép derengett fel az emlékezetében, és olyan eleven erővel rohanta meg a fájdalmat, mintha imádott kislánya tegnap halt volna meg, nem pedig kilenc évvel ezelőtt...

Egy pillanatig bénultan állt, de aztán összeszedte az erejét, és minden figyelmét az előtte álló feladatra összpontosította.

- Megtarthatom a képet? – kérdezte. – Hátha szükségünk lesz rá.
- I-igen, persze.
- Nincs valami ötlete, ki állhat az ügy mögött?
- Nem ismerek senkit, aki képes lenne ilyen szörnyűsége!
- Elvált férj? Esetleg valami haragosa?
- Nem, nem. Özvegy vagyok.
- Értem. Sajnálom. Nos, időbe telhet, mire megtaláljuk a lányát. Van valakije, akit idehívhat?
- Talán a fivérem.

Miközben az asszony elővette a mobiltelefonját, Dan odaballagott a kollégájához.

- Elena riasztotta mind a tíz járőrt – jelentette Romeo. – Meg a másik négy nyomozót is.
- Én is kapcsolatba léptem az összes őrrrel, akit csak el tudtam érni – tette hozzá Fury.
- Szám szerint?
- Hattal.

– Szóval – válaszolt a tervet rövid gondolkodás után Dan –, először a nagyobb üzleteket vesszük sorra. Kétszemélyes, egy rendőrből és egy biztonsági emberből álló egységek fogják kiengedni a vásárlókat és az alkalmazottakat az oldalbejáratokon. Mindenkinek ellenőrzik az iratait, és kikérdezik, nem látott-e valami feltűnőt. Különös figyelmet fordítanak azokra, akik kisgyerekkel vannak. Eközben egy csapat szisztematikusan átfésüli, majd lezárja az emeleteket, nehogy valaki visszamehessen elrejtőzni. A többi vásárló az északi bejáraton át távozhat, ugyanilyen ellenőrzés után. Ott lesz Navarro őrmester, és ott jöhetnek be azok is, akik segíteni fognak. Ugye megengedi – nézett a bevásárlóközpont vezetőjére –, hogy az irodájában üssük fel a főhadiszállásunkat? Romeo, küldd oda a fiúkat, ha megérkeznek! Mr. Fury, maga is oda kísérje a munkatársait, hogy kiozzam nekik a feladatokat.

Miután Romeo és Fury eltávoztak, ismét a fiatalasszonyhoz fordult, aki addigra befejezte a telefonálást.

- Sikerült találnia valakit?
- A barátnőmet. A fivéremet nem tudtam elérni.
- Az a lényeg, hogy nem lesz egyedül. Szeretném, ha itt maradna, amíg lefolytatjuk a vizsgálatot.
- Hogyne. – Az asszony mély lélegzetet vett. – Ugye meg fogják találni a kislányomat?

Dan habozott. Nem akart felelőtlen ígéreteket tenni, ugyanakkor azt is érezte, hogy a nőnek szüksége van valami kapaszkodóra, amely erőt ad neki, hogy kibírja a következő órákat.

- Igen – felelte végül komoran. – Megtalálom.

Akkor is, ha belegebedek, tette hozzá gondolatban, miközben látta az asszony szemében felcsillanó feltétlen bizalmat.

2. FEJEZET

Glynnis csak ült némán és dermedten, azt sem tudta volna megmondani, mennyi idő telt el azóta, amióta a detektív otthagya. A férfi nevére sem emlékezett, mindössze annyit tudott felidézni, hogy a nyomozó tekintete kedves volt, és megígérte, meg fogja találni Olivíát.

Összefonta az ujjait, hogy ne látsszon, mennyire remegnek, majd az ajkába harapott. Hogy is engedhette el a kezét! Miféle anya az ilyen? Igen, egész életében folyton rossz döntéseket hozott.

Tisztában volt vele, hogy nincs sok értelme a múlton rágódni, mégsem tudta kiverni a fejéből ezeket a keserű gondolatokat. Talán így büntetik a hibáiért? Különösen azért, amit tizenkilenc évvel ezelőtt követett el?

Világéletében csak a bátyjára, Gregre számíthatott. Mindenki más előbb-utóbb cserben hagyta. Ők mindig szoros kapcsolatban álltak egymással, különösen azután, hogy tizenhat éves korukban elvesztették a szüleiket.

Ma viszont egyszerűen képtelen volt őt elérni. Sem otthon, sem a mobiltelefonján, sem az éttermében. Csak üzenetet tudott hagyni a számára, többek közt Janine-nél, az Antonelli főpincérénél. Janine teljesen kiborult a hír hallatán.

– Rettenetesen sajnálom, de fogalmam sincs, hogy Greg hová ment – sopánkodott. – Odaküldjem Steve-et?

Az unokatestvérük volt a vendéglőben a bátyja jobbkeze.

– Nem, nem! Rá nektek is szükségetek van.

– No és Kat? Rácsörögjek?

Kat Shermant, Glynnis barátnőjét jól ismerték az Antonelliben.

– Köszönöm... Majd én felhívom.

Kat nem is hagyta őt cserben, s megígérte, hogy fél órán belül az áruházban lesz.

– Anyuú!

Glynnis összeresztette. Meg is feledkezett róla, hogy a fia vele van.

– Anyu, ki kell mennem a mosdóba.

– Persze, szívem. Itt van mögöttünk. Én is veled menjek?

– Nem kell.

Glynnis meghatottan nézett Michael után. Olyan jó gyerek! Akárcsak Livvy. Kizárólag miattuk nem bánta meg a Ben Marchcsal kötött házasságát. Ez a két apróság bőven kárpótolta őt az összes megaláztatásért, amelyet hiszékenysége miatt el kellett szenvednie az apjuktól.

– Hová ment Livvy? – kérdezte Michael, amikor visszajött.

Glynnisnek majd a szíve szakadt meg a kisiú aggódó tekintete láttán. Gyorsan magához ölelte, ám ahogy a kis kar bizakodva a nyaka köré fonódott, majdnem elveszítette az önuralmát.

– Nem tudom, drágaságom. De ne félj, a rendőrök megtalálják.

– De miért ment el? Tudja, hogy nem szabad idegenekkel elmennie!

– Glynnis?

– Kat néni! – kiáltott fel Michael, és minden gondjáról megfeledkezve az ajtóban álló asszonyhoz rohant. A két gyerek annyira imádta anyjuk barátnőjét, mintha csak a nagynénjük lett volna.

Glynnis is felugrott, odaszaladt Kathez, és forrón összeölelkeztek.

– Ó, drágám, ez szörnyű! Annyira sajnálom!

– Az én hibám.

– Badarság, édesem. Nem tarthatod szüntelenül rajtuk a szemed.

– Ne fáraszd magad, Kat! Csődtömeg vagyok, mindent elszúrok.

– Ide hallgass, Glynnis Antonelli! – ragadta meg a vállát a barátnője, aki nem volt hajlandó a March nevet használni, amióta kiderült, hogy Ben milyen gyalázatos csalásra vetemedett. – Szó sincs róla, hogy csődtömeg lennél. Ronda dolgok történtek veled, az igaz, de te egyikről sem

tehetsz.

– Elveszett a kislányom! Milyen anya az, aki mellől csak úgy eltűnik a gyereke? És mindez egy nyavalyás kardigán miatt. Fáradtak voltak, nyűgösek, de én csak tovább erőltettem őket. Miért is nem mentünk inkább haza, ahogy kérték! – Glynnis hangja egyre jobban remegett, míg végül egészen elakadt, és zokogva borult a barátnője vállára. – Jaj, Kat! Mi lesz velünk?

– Szedd össze magad! Megijeszted a gyereket.

Amikor aztán Glynnis úrrá lett a kétségbeesésén, Kat megkérte, mondja el részletesen, mi történt. Ahogy hallgatta, lassan megjelent az arcán az az elszánt kifejezés, mely annak az előjele szokott lenni, hogy hamarosan át fogja venni a parancsnokságot.

– És mit tesz a rendőrség? Átkutatják az épületet? Elrendelték már a narancssárga riadót? Kapcsolatba léptek a tévéállomásokkal? Ki a parancsnok? Itt van a fivérem? – záporoztak a kérdései.

– Nem tudom, ki a parancsnok. Nem jegyeztem meg a nevét, de elég talpraesettnek tűnt.

– Remélem is. És a fivérem? Emlékszel, mondtam, hogy visszajött, és most ő is az ivyi rendőrkapitányságon dolgozik. Feltétlenül ide kell hívni! Sokkal tapasztaltabb, mint ezek a kisvárosi zsaruk.

Előrántotta a mobilját, és türelmetlenül várt a kapcsolásra.

– Nincs otthon. Felhívom a kapitányságot.

Ha nem retteg annyira, Glynnis talán el is mosolyodott volna barátnője ügybuzgalmának láttán. Katet sosem kínoztta kétség, sosem habozott. Bármilyen problémával találta szemben magát, azon nyomban kieszelt valami haditervet, és haladéktalanul a megvalósítás útjára lépett. Glynnis nagyon szeretett volna hasonlóan viselkedni, ám valahányszor ő hozott hirtelen döntést, az mindig balul sült el. Azóta lett a jelszava az elővigyázatosság.

– Aha, értem – vigyorgott Kat diadalmasan, és eltette a telefont. – Dan itt van. Ő vezeti a nyomozást.

Glynnis megpróbálta felidézni magában a férfi képét. Magas, kisportolt alak, sötét haj, fásult tekintet. Igen, akkor mintha fel is tűnt volna neki a hasonlatosság.

– Nagyon kedves volt velem.

– Tudja, ki vagy? És most éppen mit csinál?

– Fogalmam sincs. Azt mondta, az igazgató irodájában ütik fel a főhadiszállásukat.

– Elmenjünk megkeresni?

– Nekem azt mondta, maradjak itt, arra az esetre, ha...

– Milyen esetre?

– Ha... ha Livvy visszajönne – biccentett Glynnis jelentőségteljesen Michael felé.

– Micsoda? – álmélkodott Kat, de aztán rájött, hogy barátnője csak a rendületlenül őket figyelő kisfiú miatt beszél így. – Aha, már értem. Na, akkor elmegyek magam, és megpróbálok Dannel beszélni. Hozzak nektek visszafelé valamit a büféből? – nézett mosolyogva Michaelra.

– Aha! – örült meg a kisfiú.

– Na és mit szeretnél?

– Kólát és hamburgert.

– Még valamit?

– Kérek sült krumplit is, sok ketchuppal. És anyu, kellene hozni valamit Livvynek is, mert éhes lesz, ha visszajön.

– Szerintem maga szeretné kiválasztani, mit kér – mondta Glynnis, mert jobb kifogás nem jutott hirtelen az eszébe.

– Tudom én is, hogy mit szeret.

– Akkor ide süss! – lépett közbe Kat. – Gyere el velem, hátha megkívánsz még valamit. Aztán beszámolhatsz a húgodnak is a kínálatról.

Glynnis hálás pillantást vetett a barátnőjére, és már nyúlt is a pénztárcájáért.

– Tedd csak el! – háritotta el Kat. – Neked mit hozunk? Szendvicset? Üdítőt? Kávét?

– Csak egy kávét.

– Biztos? Nem vagy éhes?

- Egy falatot sem bírok lenyelni.
- Rendben. Na gyereünk, kisöreg!

Glynnis elszorult szívvel nézte őket, ahogy kiléptek a bolt ajtaján. Michael olyan kicsinek és védtelennek látszott! Legszívesebben azonnal utánarohant volna, hogy visszahozza. De aztán belátta, hogy ez badarság, hiszen Kat biztosan nem fogja őt elveszíteni.

A keserű gondolat, amely már egy ideje ott lappangott a tudatában, most olyan kegyetlen erővel tört rá, hogy valósággal leverte a lábáról.

Dan éppen visszafelé tartott Corrine butikjához, amikor megpillantotta a hűgát Mrs. March kisfiával.

- Te mit keresel itt? – kérdezte döbbenet.
- Glynnis hívott.
- Glynnis?

– Ismerkedjete meg! Michael, ő a bátyám, O’Neill hadnagy. Dan, ő Michael, a legjobb barátnőm, Glynnis Antonelli fia. Azta, Michael, mennyi állat van ott! Eredj, nézd meg őket! – mutatott Kat a szomszédos állatkereskedés kirakatára. – Ugye szabad? – fordult aztán vissza a bátyjához.

– Persze – bólintott Dan. – Erről a környékről már elterelték az embereket, így könnyűszerrel szemmel tarthatjuk a kisiút. – Amikor aztán kettesben maradtak, halkan megjegyezte: – Azt hittem, Marchnak hívják az asszonyt.

– Valójában nem. Azzal a Ben March nevezetű féreggel kötött házassága ugyanis nem volt érvényes. A pasas tudniillik már nős volt.

- Na és hogy van a barátnőd?
- Igyekszik tartani magát. De inkább azt mondd meg, ti mire jutottatok!
- Tesszük a dolgunkat. Átkutatjuk az épületet, aztán szükség esetén elrendeljük a narancssárga riadót, vagyis az egész országban riasztjuk a hatóságokat.
- Szerinted van rá esély, hogy az a nő még itt tartózkodik az épületben?
- Tudja az ördög – vont a vállát a férfi. – Ezt csak akkor lehet megmondani, ha már végeztünk. De az még órákba telik.
- Jaj, Dan, meg kell találnotok Olivíát! Muszáj! Glynnist már annyi csapás érte! Ha baja esik a lányának, abba... abba belerokkan.

- Hidd el, én is meg akarom találni azt a kislányt.
- Éhes vagyok, Kat néni – jött vissza hozzájuk Michael.
- Mindjárt megyünk, drágám. Tulajdonképpen azért indultunk, hogy valami harapnivalót kerítsünk – magyarázta testvérének az asszony.

- Helyes. Utána menjete az igazgató szobájába, az sokkal kényelmesebb, mint a butik.
- De Glynnis Corrine-nél vár ránk.
- Akkor majd én odakísérem.

Mire Dan az üzlethelyiséghez ért, Glynnis már az ajtóban toporgott.

- Elnézést – szabadkozott. – Képtelen voltam megmaradni abban a szűk kis irodában.
- Semmi gond. Egyébként is azért jöttem, hogy lehívjam az igazgatóhoz. Ne ijedjen meg, de nem tartom valószínűnek, hogy a kislányát visszahozná ide az elrablója. Persze egy ór azért a biztonság kedvéért itt marad.

- Értem. Köszönöm.

Dan intézkedett, hogy a butikot bezárják, majd elindult Glynnisszel a kihalt folyosón.

– Kattól tudom, hogy maga a testvére – szólalt meg bizonytalanul az asszony. – Sajnálom, nem figyeltem, amikor bemutatkozott.

- Dannek hívnak – mosolyodott el a férfi. – Dan O’Neillnek.
- Engem pedig Glynnisnek. De ezt már tudja.
- Kár, hogy így kellett megismerkednünk.
- Valóban.

Némán tették meg a hátralevő utat. Glynnis valószínűleg magát hibáztatja, tűnődött a nyomozó.

Szívesen megmondta volna neki, hogy ez felesleges, ilyesmi előfordul a leggondosabb szülővel is. Azt is szeretne tudatni vele, hogy tökéletesen megérti, mennyire tehetetlennek érzi most magát – de mivel jól tudta, hogy mindez nem sok vigaszt nyújtana neki, ezért inkább csöndben maradt.

Kat és Michael már nagyban falatoztak az igazgatói iroda előszobájában. Dan gyomra is megkordult a sült krumpli illatától. Már fél hat, ideje, hogy jelentést kérjen az embereitől. Otthagytta a két nőt meg a gyereket, bement a főhadiszállás gyanánt szolgáló irodába, és eltökélt mozdulattal felemelte a telefonkagylót.

Nyolckor, amikor Olivia keresése már négy órája zajlott eredménytelenül, megérkezett Greg is a feleségével.

– Rettenetesen sajnálom, Glynnie – ölelte magához a férfi a testvérét. – El kellett mennem Columbusbe tárgyalni az egyik új szállítóval. Sabrina meg velem jött, hogy elintézzék a karácsonyi vásárlást.

– Az a lényeg, hogy most már itt vagytok – szipogta Glynnis. Amikor aztán egy kicsit lecsillapodott, részletesen elmesélt mindent, miközben végig magán érezte sógornője részvételteli, bátorító tekintetét.

Pedig Sabrinával igencsak rossz csillagzat alatt indult az ismeretségük. A fiatal nő ugyanis Ben lánya volt a férfi első – és egyetlen hivatalos – házasságából. Glynnis csak akkor szerzett tudomást a létezéséről, amikor a lány, apja végrendeletének engedelmeskedve, felkereste őket. Sabrina nyomban megkedvelte özvegy „mostoháját” és a gyerekeket, miközben az anyja, Isabel, egyetlen szót sem akart hallani róluk. A helyzetet csak tovább nehezítette, hogy a lány nemsokára beleszeretett Gregbe. Ők azonban a szerencsétlen körülmények dacára is nagyon boldog pár lettek, s a kislányuk, Samantha keresztelőjén Isabel is békét kötött a családdal.

– Azonnal beszélni akarok a nyomozást vezető tiszttel! – jelentette ki Greg a beszámoló után.

– Ó, ezt még nem is mondtam! Képzeljétek el, Kat fivére a parancsnok!

– Nem is tudtam, hogy a testvéred a rendőrségnél dolgozik.

– Dan húszéves kora óta Chicagóban élt – magyarázta Kat. – Három hónappal ezelőtt, tizenhét évi szolgálat után vett búcsút a nagyvárostól, azóta az itteni rendőrkapitányságot erősíti. Hidd el, mindent meg fog tenni, hogy előkerítse Olivíát.

– Akkor is szeretnék beszélni vele.

– Rendben van, menjünk, és keressük meg!

Sabrina ott maradt Glynnisszel meg Michaellal, és jobb híján azt találta ki, hogy elviszi őket süteményt enni. Sógornője ezért is nagyon hálás volt neki, mert ő bizony órák óta teljesen hasznavehetetlennek érezte magát.

Visszafelé jövet összehalálkoztak Greggel, aki elmesélte, hogy O'Neill hadnagyot rendkívül meggyerő embernek találta.

– Meg fogja találni Olivíát, ne aggódj! – simogatta meg bátorítólag a húga haját.

Az óra azonban kérlelhetetlenül ketyegett, és Livvynek még mindig nem bukkantak a nyomára.

– Ne haragudjatok – állt fel Sabrina –, de azt ígértem Mrs. Phillipsnek, hogy legkésőbb fél tizenegyre otthon leszek.

– Persze, menj csak!

– Mi lenne, ha Michaelt is magammal vinném? Ha akar, akár nálunk is alhat.

A kisfiú már legalább egy órája az anyja vállára dőlve szendergett.

– Tulajdonképp te is nálunk maradhatnál, Glynnie. Semmi értelme, hogy egyedül virrassz otthon, ha...

– Ha nem találják meg Olivíát? – fejezte be a szerencsétlen anya könnybe lábadt szemmel a mondatot. – Szerintem ma már nem is fogják.

– Ne add fel a reményt! – szorította meg Kat a barátnője vállát. – Még nem kutatták át az összes helyiséget. Az a nő akár el is rejtőzhetett.

Glynnis csak a fejét rázta. Ha Olivia az épületben lenne, már rég megtalálták volna. A gyermekrabló